

[L. Rasmussen.]

og Danmark, dette afmægtige Land, synger troligt med i Koret, synger til Fredens Pris og gør, hvad det kan, for at Danmark i en given kritisk Situation kan komme dertil, at Freden kommer i Fare for os.

Der er indenfor Venstre en syndig Forvirring, naar de skal begynde at tale om, hvorledes deres Stilling skal være. Nu staar Venstres ærede Ordfører i Dag og taler om Millionhærene, de 23 Millioner Mand, som Europa nu stiller op under Mobilisering, og det bruger han som Motivering for at nedsette den danske Hær med 450 Mand. Det var Motiveringen derfor. Den ene Dag kommer Venstre og erklærer: Hvis vi vil vente Hjælp fra Folkeforbundet, maa vi først selv udrette, hvad vi kan. Den næste Dag siger Venstre: Intet Land i Europa med Undtagelse af Norge er saa langt nede som Danmark med sine Militærudgifter. Jeg forstaar, det bliver vanskeligt for Venstre at finde Rede i sine egne Ben, naar der skal bringes Overensstemmelse mellem de to Standpunkter; men det er, fordi Venstre er stærkt delt paa det Omraade, og begge Parter skal stilles tilfreds, baade de paa den ene Side og de paa den anden Side. Ja, man kommer ved visse Lejligheder og taler om Nøglen til Østersøen, som Danmark skulde være Indehaver af, og som skulde give os den hæderfulde Opgave at være Østersøens Vogter. Heldigvis er det saa urigtigt, som vel tænkes kan, og jeg vil sige, at det vilde være det mest haabløse af alt haabløst for Danmark at paatage sig denne Opgave.

Man gentager ogsaa under den Debat, der rejser sig her i Dag, og har i Bladene talt om Lykken ved Minespærringen i 1914. Enhver ved dog, at denne Spærring var ganske uden Betydning, at Tyskland tillagde den ikke den ringeste Betydning udover dette, at det derved fik lært det danske Sindelag at kende: Vi havde Minerne — hvad vilde vi bruge dem til? Men selve Spærringen, erklærede de tyske Marineautoriteter, var ganske uden Betydning, hvis en engelsk Flaade vilde trænge ind i Østersøen, og derfor spærrede Tyskland selv, længe inden vi fik begyndt, og foretog en effektiv Spærring af Store Bælts-Passagen.

Man nævner to Magter med modsatte Interesser, der kunde have Interesse af Passagen gennem Store Bælt, man nævner disse modsatte Interesser for at opretholde en Ordning som den, vi har, for at komme i den Situation, hvor den ene af disse Parter stiller et Krav til os, som den

anden modsætter sig. Jeg forstaar ikke, at det skulde hjælpe Danmark at komme i en Situation, hvor vi intet magtede, men hvor der kunde stilles Krav til os fra den ene Side og Modkrav fra den anden Side. Det vilde efter min Mening være den største Ulykke for Danmark. Enhver er klar over, at den største Fare for Danmark var i Augustdagene, da Kravet om Spærring af Store Bælt forelaa, og da der var saa stærkt delte Meninger om, hvad vi skulde gøre. Den største Fare var, at vi havde et Materiel, og hvorledes det skulde bruges i en Krisesituation.

Jeg skal ikke komme ind paa mange Enkeltheder i Forslaget ogsaa af den Grund, at selv om man paa adskillige Omraader ændrede Forslaget og forbedrede det, vilde det i vore Øjne være lige uantageligt. Men der er dog visse Enkeltheder, som ogsaa har Berøring med det, vi har for, og som stadig har Interesse. Under hvilke Vilkaar kommer det Mandskab, som tvinges ind, og som skal uddannes som Soldater? Der nævnte den ærede Ordfører for Venstre (I. A. Hansen) Officiantgruppens Reduktion. Den vil jeg ogsaa gerne nævne. Der gaar man fra faste Officerer over til at antage Reservebefalingsmænd, der skal gøre Tjeneste 3—4—5 Aar og derefter ved Hjemsendelsen skal have et kontant Beløb udbetalt, fordi de kun faar en ganske ringe Løn i den Tid, de gør Tjeneste. Derved vil man spare et ikke ringe Beløb, det er sikkert, men jeg tror alligevel, at det er en uheldig Ordning. Det er ikke noget nyt Spørgsmaal, der her rejses. Allerede i 1914 eller 1915, eller maaske var det endda i 1913, blev der nedsat en Kommission af den daværende Forsvarsminister P. Munch, en Kommission, der havde den Opgave at undersøge Forholdene for Befalingsmændenes Uddannelse og stille Forslag i saa Henseende. Denne Kommission sad i en Række af Aar, hvorefter der kom en Kommission i 1919, som fortsatte disse Undersøgelser. Der var i denne Kommission Repræsentanter for alle Partier, for Hæren og for Flaaden og for Officerer og Officianter, og i denne Kommission optog netop dette Spørgsmaal en meget væsentlig Del af Tiden. Og eet kan jeg vide, at den højtærede Minister ikke kan have raadført sig med nogen af dem, der deltog i disse Forhandlinger, for saa vilde de bestemt have fraraadet ham det, som her er foreslaaet. Dette, at man lader en Mand, der har aftjent sin Værnepligt, blive liggende inde fra sit 20.—21. til sit 25.—26. Aar for at gøre Tjeneste som Reservebefalingsmand, betyder, at man ikke vil kunne gøre